

Sygn. akt V C 339 / 14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wyszkowie – V Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w P.

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agata Tokarska

Protokolant: Ewelina Borkowska

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2014 roku w Pułtusku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko T. B.

o zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanego T. B. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 1.466 zł (tysiąc czterysta sześćdziesiąt sześć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za okres od dnia 30 września 2009 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 227 zł (dwieście dwadzieścia siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V C 339 / 14

UZASADNIENIE

W dniu 14.09.2014r. do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie wpłynął pozew (...) sp. z o.o. w W. przeciwko pozwanemu T. B. o zapłatę kwoty 1.466 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30.09.2009r. oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie żądania powód podniósł, że zawarł z pozwanym umowę o świadczenie usług polegających na udostępnianiu pozwanemu kodowanych programów telewizyjnych oraz radiowych, za co pozwany zobowiązał się do uiszczania miesięcznych opłat z za korzystanie z tych usług w terminach wskazanych w dokumentach płatniczych. Pozwany nie wywiązał się z tego zobowiązania i w związku z tym umowa łącząca strony została rozwiązana, a pozwany został obciążony karą umowną za niedotrzymanie warunków umowy, której zapłaty domaga się powód (pozew, k. 3-6).

W dniu 23.10.2012r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym (sygn. akt I Nc-e 1649500/12), w którym nakazał pozwanemu T. B. zapłacić na rzecz powoda w ciągu dwóch tygodni kwotę 1.466 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30.09.2009r. do dnia zapłaty oraz kwotę 210 zł tytułem zwrotu kosztów procesu albo wnieść w tym terminie sprzeciw do Sądu (nakaz zapłaty, k. 7).

W wymaganym terminie pozwany złożył sprzeciw od tego nakazu zaskarżając go w całości oraz wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń wskazując, że termin wymagalności kary umownej za wcześniejsze rozwiązanie przez pozwanego umowy zawartej na czas oznaczony to dzień 1.07.2009r. i przedawnienie tego roszczenia nastąpiło zgodnie z art. 118 k.c. – jako roszczenia związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej – po 3 latach od tej daty, czyli w dniu 1.07.2012r., podczas gdy powód wniósł pozew w dniu 14.09.2012r. (sprzeciw, k. 8-9).

Z uwagi na wniesienie sprzeciwu od nakazu zapłaty przez pozwanego postanowieniem z dnia 8.12.2012r. Sąd Rejonowy Lublin-Z. w L., na podstawie art. 505³⁶ § 1 k.p.c. stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości i przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Pułtusk (postanowienie, k. 15). Następnie postanowieniem z dnia 11.04.2013r. Sąd ten uchylił postanowienie z dnia 8.12.2012r. w części dotyczącej przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w Pułtusk i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Wyszkowie (postanowienie, k. 18).

Po przekazaniu sprawy do Sądu Rejonowego w Wyszkowie powód podtrzymał żądanie pozwu (pозew, k. 23-24), natomiast pełnomocnik pozwanego podtrzymał zarzut przedawnienia roszczeń wskazując, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu na podstawie art. 554 k.c. (odpowiedź na pozew, k. 43-45).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10.01.2008r. T. B. zawarł z (...) sp. z o.o. w W. umowę o świadczenie usług, na podstawie której powód zobowiązał się świadczyć na rzecz pozwanego usługi polegające na udostępnianiu kodowanych programów telewizyjnych i radiowych, natomiast pozwany zobowiązał się do uiszczania co miesiąc opłat na rzecz powoda za świadczone usługi w kwotach i terminach wskazanych w dokumentach płatniczych wystawionych przez powoda. Umowa została zawarta na czas określony 24 miesiące i zastrzeżono w niej, że w przypadku wcześniejszego jej rozwiązania z przyczyn leżących po stronie abonenta powód ma prawo żądać od abonenta kary za przedterminowe rozwiązanie umowy i za zgubienie dekodera przekazanego pozwanemu przez powoda.

Ze względu na nieregulowanie przez pozwanego w terminie zobowiązań finansowych wynikających z zawartej umowy z dnia 10.01.2008r. umowa ta w dniu 1.07.2009r. została rozwiązana przez powoda, a w dniu 14.09.2009r. powód wystawił notę obciążeniową dla pozwanego na kwotę 4.096 zł z tytułu naliczonych kar umownych za zgubienie dekodera i za wcześniejsze rozwiązanie umowy. W dniu 24.11.2009r. pozwany zwrócił powodowi dekodery udostępniony mu przy zawarciu umowy i w związku z tym w dniu 30.11.2009r. powód wystawił notę korygującą do noty obciążeniowej z dnia 14.09.2009r. obniżając wysokość kary umownej o kwotę 2.000 zł z tytułu kary za zgubienie dekodera. Wskazana w nocie korygującej kwota należnej od pozwanego kary umownej została określona na 1.516 zł, ponieważ pozwany zapłacił wcześniej na rzecz powoda należności w kwocie 580 zł.

Reklamacja pozwanego w zakresie obowiązku zapłaty kary umownej, zgłoszona przez niego pisemnie w dniu 25.03.2010r., została negatywnie rozpatrzona przez powoda w dniu 29.03.2010r., podobnie jak kolejna reklamacja pozwanego, wystosowana przez niego w dniu 17.06.2010r., którą powód rozpatrzył negatywnie w dniu 29.06.2010r.

Powyższy stan faktyczny, stanowiący podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, został przez Sąd ustalony na podstawie nie kwestionowanych przez strony dokumentów: umowy o świadczenie usług z dnia 10.01.2008r. (k. 27), noty obciążeniowej z dnia 14.09.2009r. (k. 28), noty korygującej z dnia 30.11.2009r. (k. 29), podania (k. 30), korespondencji reklamacyjnej (k. 31), zgłoszenia zwrotu dekodera (k. 32), cennika (k. 33), regulaminu (k. 34-35), warunków promocji (k. 36-37).

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 1.466 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30.09.2009r. do dnia zapłaty i kosztami postępowania wskazując, że jest to niezapłacona przez pozwanego kara umowna wynikająca z noty obciążeniowej z dnia 14.09.2009r. wystawionej przez powoda w związku z

przedterminowym rozwiązaniem - z przyczyn leżących po stronie pozwanego – łączącej strony umowy o świadczenie usług z dnia 10.01.2008r.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne, a więc w niniejszej sprawie zasadniczo to powód musiał udowodnić, że pozwany zawarł z nim wskazaną w pozwie umowę z dnia 10.01.2008r. i że umowa ta uprawniała powoda do nałożenia na pozwanego kary umownej wskazanej w nocie obciążeniowej z dnia 14.09.2009r., skorygowanej następnie notą korygującą z dnia 30.11.2009r. Należy jednak zauważyć, że w świetle art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości, a w świetle art. 230 k.p.c. sąd może także uznać za przyznane te fakty podniesione przez jedną ze stron, co do których strona przeciwna nie wypowiedziała się. Skutkiem takiego przyznania niebudzącego - w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy - wątpliwości sądu orzekającego jest wyłączenie obowiązku przeprowadzenia postępowania dowodowego co do przyznanych okoliczności faktycznych. Fakty przyznane przez stronę przeciwną przyjmowane są więc bez przeprowadzenia dowodu, ale tylko wtedy, gdy przyznanie nie budzi wątpliwości, co ocenia sąd.

Pozwany nie zakwestionował istnienia wierzytelności dochodzonej pozwem ani co do zasady ani co do wysokości (w sprzeciwie od nakazu zapłaty i w odpowiedzi na pozew pozwany przyznał, że łączyła go z powodem umowa z dnia 10.01.2008r. i że z tytułu wcześniejszego rozwiązania tej umowy został obciążony przez powoda karą umowną), a podniósł jedynie zarzut przedawnienia roszczeń dochodzonych w niniejszej sprawie przez powoda. Wobec takiego stanowiska pozwanego i w świetle dołączonych do pozwu dokumentów, w szczególności umowy z dnia 10.01.2008r. (wraz ze stanowiącymi integralną część tej umowy regulaminem i cennikiem) i noty obciążeniowej z dnia 14.09.2009r., istnienie i wysokość zobowiązania pozwanego wobec powoda nie budziło żadnych wątpliwości Sądu, w związku z czym rozważenia wymagał jedynie zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata, przy czym w myśl art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Przedawnione roszczenie nie przestaje zatem istnieć, ale jeżeli strona, która jest dłużnikiem, uchyli się od zaspokojenia roszczenia, czyli podniesie zarzut przedawnienia, to brak jest podstaw do zasądzenia przez Sąd dochodzonej od dłużnika należności.

W świetle powyższych przepisów zasadniczy termin przedawnienia roszczeń wynosi dziesięć lat, a w przypadku świadczeń okresowych i świadczeń związanych z działalnością gospodarczą termin przedawnienia wynosi trzy lata, przy czym przepisy szczególne mogą przewidywać odmienne, z reguły krótsze, terminy przedawnienia. Zdaniem Sądu nie ma racji pozwany twierdząc, że roszczenie w niniejszej sprawie uległo przedawnieniu z uwagi na upływ dwuletniego terminu przedawnienia przewidzianego w art. 554 k.c. dla roszczeń z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, gdyż wierzytelność dochodzona przez powoda w niniejszej sprawie nie jest roszczeniem wynikającym z umowy sprzedaży. W świetle art. 535 k.c. istotą umowy sprzedaży jest przeniesienie na kupującego za zapłatą ceny własności rzeczy (lub stosownie do art. 555 k.c. – także przeniesienie własności energii lub praw), natomiast treścią łączącej strony umowy z dnia 10.01.2008r. nie było przeniesienie przez powoda na rzecz pozwanego własności jakichkolwiek rzeczy lub praw, a jedynie świadczenie na rzecz pozwanego przez powoda usług polegających na udostępnieniu pozwanemu kodowanych programów telewizyjnych i radiowych szczegółowo określonych w umowie. Zawarta przez strony umowa była więc umową o świadczenie usług, a nie umową sprzedaży, co powoduje, że nie może mieć do niej zastosowania art. 554 k.c., nawet jeżeli została ona zawarta przez powoda w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej.

Należy także zauważyć, że jakkolwiek umowa łącząca strony była umową o świadczenie usług, to nie ma do niej zastosowania art. 751 k.c. w zw. z art. 750 k.c., przewidujący dwuletni termin przedawnienia roszczeń wynikających z umowy o świadczenie usług nieuregulowanych innymi przepisami, gdyż przepis ten dotyczy jedynie roszczeń z umów o świadczenie usług określonych w tym przepisie, a roszczenia w sprawie niniejszej nie wynikają z tego rodzaju umów. To przesądza o tym, że roszczenia z tytułu umowy o świadczenie usług łączącej strony podlegają przedawnieniu z

upływem terminów wskazanych a w art. 118 k.c., tj. ze względu na to, że roszczenie związane jest z prowadzeniem działalności gospodarczej przez powoda – termin przedawnienia jest trzyletni i zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg tego przedawnienia rozpoczął się z dniem, w którym roszczenie to stało się wymagalne.

Wymagalność roszczenia wiąże się z terminem wykonania zobowiązania, a zgodnie z art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania świadczenia. Należności dochodzone w niniejszej sprawie wynikają z noty obciążeniowej z dnia 14.09.2009r., a więc zobowiązanie pozwanego jest zobowiązaniem terminowym, bo w nocie obciążeniowej wyraźnie zostało określone, w jakim terminie ma być zapłacona przez pozwanego kwota wskazana w tej nocie. Dopiero zatem po upływie terminu do zapłaty wskazanego w nocie obciążeniowej z dnia 14.09.2009r. stało się wymagalne roszczenie powoda w zakresie należności wskazanych w tej nocie i w tym też dniu rozpoczął bieg przedawnienia tego roszczenia, a nie - jak podnosił to pełnomocnik pozwanego – w dniu rozwiązania umowy z pozwanym, tj. w dniu 1.07.2009r. Ponieważ termin zapłaty kary umownej został określony w nocie obciążeniowej na dzień 29.09.2009r., to bieg przedawnienia rozpoczął się w dniu 30.09.2009r. i trzyletni termin przedawnienia, zgodnie z regułą określoną w art. 112 k.c., zakończył bieg w dniu 30.09.2012r. Dopiero po tym dniu, czyli po upływie terminu przedawnienia, pozwany mógł uchylić się od zaspokojenia roszczeń powoda zgodnie z treścią art. 117 § 2 k.c., jednakże pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 14.09.2012r., a więc przed upływem terminu przedawnienia, co w świetle art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. spowodowało przerwanie biegu przedawnienia i czego skutkiem zgodnie z art. 124 k.c. jest to, że przedawnienie zacznie biec ponownie dopiero po zakończeniu niniejszego postępowania. Z uwagi na powyższe zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczeń nie był zasadny i dlatego z uwagi na jego podniesienie pozwany nie mógł skutecznie uchylić się od obowiązku zaspokojenia roszczenia powoda.

Jeżeli chodzi o odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty 1.466 zł, to z uwagi na określenie w nocie obciążeniowej terminu zapłaty kary umownej na 29.09.2009r. należało uznać, że od dnia następnego, tj. od dnia 30.09.2009r., pozwany opóźnia się z zapłatą należności na rzecz powoda i w związku z tym zobowiązany jest do zapłaty odsetek ustawowych od należności głównej. Zgodnie bowiem z art. 481 § 1 k.c. wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, które jest wymagalne.

Z powyższych względów Sąd uwzględnił w całości żądanie pozwu w pkt. I wyroku zasądając od pozwanego T. B. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. w W. kwotę 1.466 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30.09.2009r. do dnia zapłaty.

Ponieważ powództwo w niniejszej sprawie zostało uwzględnione w całości, to na podstawie art. 98 k.p.c. należało zasądzić koszty postępowania od pozwanego na rzecz powoda. Poniesionymi przez powoda kosztami postępowania były: opłata od pozwu w kwocie 30 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i koszty zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł, dlatego też w pkt. II wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 227 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego – r. pr. D. B..

SSR Agata Tokarska